

עמ"ת 21294/03/14 - נוי משה נגד מדינת ישראל - משטרת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה

עמ"ת 21294-03-14 משה נ' מדינת ישראל
בפני כב' השופט דניאל פיש
עוררים נגד משיבה
נוי משה ע"י ב"כ עו"ד שפרלינג ואח'
מדינת ישראל - משטרת ישראל באמצעות שלוחת התביעות
ע"י עו"ד רונן בן נעים

החלטה

1. בפניי ערר על החלטת בית משפט השלום בקריות (כב' השופט טורס) מיום 19.2.14 במ"ת 42776-10-12 לפיה נדחתה בקשתו של העורר לביטול התנאים המגבילים החלים עליו.
2. נגד העורר הוגש כתב אישום ביום 25.10.12 המייחס לו עבירות של קשירת קשר לביצוע פשע, התפרצות למקום מגורים, גניבה, הפרעה לשוטר במילוי תפקידו ושיבוש מהלכי משפט.
3. קורות הליך המעצר עד כה: ביום 15.11.12 שוחרר העורר לחלופת מעצר בבית דודו, במרכז "נעמן" בעכו, בתנאים מגבילים מחמירים אשר כללו, בין היתר: מעצר בית מלא, איזוק אלקטרוני, הפקדת סך של 7,500 ₪ במזומן, וערבויות צד ג'. כמפקחים על העורר אושרו ארבעה מקרובי משפחתו ומכריו, כולם ביחד וכל אחד מהם לחוד. לעורר אושר לצאת להתאוררות מדי יום בין השעות 9:30 - 11:30, בליווי ופיקוח אחד המפקחים. בהמשך אושר מפקח נוסף והוגדל חלון ההתאוררות, בהסכמת המשיבה, כך שהותר לעורר לצאת בין השעות 9:00 - 12:00 ובין השעות 19:00 - 21:00.
- ביום 15.7.13 הותר לעורר לצאת לעבודה בעסק המשפחתי מדי יום, שלא תחת פיקוח, בין השעות 7:00 - 18:00. בנוסף אושר חלון התאוררות, בליווי אחד המפקחים, בין השעות 18:00 - 20:00, והוסר האיזוק האלקטרוני. בהמשך, הוקלו תנאי המעצר, כך, שבעת הגשת בקשתו הנוכחית, התנאים המגבילים החלים הם: מעצר בית לילי בין השעות 00:00 - 6:30, ונותרו על כן הערבויות הכספיות.
3. במסגרת עררו הנוכחי מבקש העורר להסיר את כל התנאים המגבילים החלים עליו. נטען שהעורר מצוי בתנאי מעצר בית כאלו ואחרים למעלה משנה שלמה, ואילו ישיבת ההוכחות הראשונה בתיק קבועה ליום 25.3.14 והצפי לסיום ההליך עודנו ארוך. נטען כי אין לתלות את הסיבות להימשכות ההליכים בעורר עצמו. נטען כי חלוף הזמן מהווה נסיבה חדשה המצדיקה שינוי תנאי השחרור. עוד נטען כי ביחס לנאשם אחר בתיק הוסרו כל התנאים המגבילים, ואין מקום לאבחן ביניהם. כן נטען כי העורר לא הפר את תנאי מעצרו.
4. המשיבה טענה כי לטעמה בית משפט קמא איזן נכונה בין זכות העורר לחירות לבין בטחון הציבור. נטען כי מעצר הבית בו מצוי העורר הוא מינימלי, וגם כך רוב האנשים הנורמטיביים נמצאים בביתם.

בשעות הלילה. נטען כי הוגשו על ידי העורר עשרות בקשות ליציאה ממעצר הבית לצרכים ספציפיים והמשיבה נתנה את הסכמתה כמעט לכולן. נטען כי בניגוד לנאשם האחר שתנאיו המגבילים בוטלו, לחובת העורר עבר פלילי בעבירות דומות, בגינן גם ריצה עונש מאסר, וביצע את העבירה הנוכחית כשלחובתו עמד מאסר מותנה. המשיבה הפנתה לנסיבות האירוע האחרון בגינו הורשע העורר, על מנת להצביע על מסוכנותו.

דין

5. מעיון בהליכי המעצר שהתנהלו עד כה ביחס לעורר עולה כי בתנאי שחרורו של העורר חלו הקלות משמעותיות, חלקן בהסכמה, בתקופה קצרה יחסית, של פחות משנה (ההחלטה האחרונה בעניינו של העורר, המצמצמת את מעצר הבית למעצר בית לילי בלבד, ניתנה ביום 25.11.13). כיום, כאמור, העורר שוהה במעצר בית לילי בלבד, הותר לו לצאת לעבוד, ואף נקבע חלון התאוררות לאחר סיום שעות עבודתו ועד לשעה 00:00 בלילה.
6. כמו כן, יש לציין כי עיון בתיק העיקרי מלמד כי חלק לא מבוטל מהימשכות ההליכים ניתן לזקוף לטעמים הקשורים בעורר וביתר הנאשמים, בין היתר לצורך קבלת חומרי חקירה, לצורך הסדרת הייצוג ולצורך הידברות עם המשיבה, ואף מועד ההוכחות שנקבע לחודש דצמבר 2013 נדחה בשל אשפוזו של הנאשם 3.
7. למעשה, שינוי הנסיבות בו תולה העורר את בקשתו הינו הצפי המשוער לסיום ההליך, אשר שמיעת ההוכחות בו טרם החלה וצפויה להתחיל אך בימים הקרובים. בנסיבות המקרה דנן, איני סבור כי יש בכך כדי להוות נסיבה חדשה המצדיקה את שינוי התנאים פעם נוספת באופן כה מהותי על ידי ביטול מוחלט של תנאי מעצר הבית בו שוהה העורר. זאת, בפרט לנוכח המסוכנות הנשקפת ממנו לאור עברו המכביד בתחום עבירות הרכוש וההתפרצות ונסיבות מעצרו בתיק הנוכחי. אמנם מדובר בהגבלת התנועה של העורר, אך לנוכח העובדה כי מדובר במעצר בית לילי בלבד ובאפשרות העורר לצאת מביתו כל שעות היום ולעבוד בעבודה מסודרת, איני סבור כי מדובר בהגבלה בלתי מידתית על העורר בנסיבות. ועוד, ניסיון העבר מלמד כי הותר לעורר, על פי רוב בהסכמה, לצאת את מעצר הבית פעמים רבות לצרכים כאלה ואחרים, באופן נקודתי, כך שבפועל מתאפשרת נוחות יחסית לעורר, גם בתנאים המגבילים החלים עליו (בש"פ 5370/13 מור נ' **מדינת ישראל** (8.8.13)). מכאן, שאיני מוצא לנכון להיעתר לערר.
8. לאור כל האמור לעיל, הערר נדחה.

בהתאם להסכמת הצדדים ההחלטה ניתנה בהעדר והמזכירות תשלח ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, ט"ז אדר ב תשע"ד, 18 מרץ 2014, בהעדר הצדדים.